KOMISIJOS SPRENDIMAS (ES) 2018/341

2017 m. rugsėjo 27 d.

dėl valstybės pagalbos schemos SA.34433 (2012/C) (ex 2012/NN), kurią taikė Prancūzija (Žemės ūkio ir žuvininkystės produktų nacionalinei įstaigai („France AgriMer“) skirtas mokestis – 2005 m. gruodžio 30 d. Įstatymo Nr. 2005-1720 25 straipsnis)

(pranešta dokumentu Nr. C(2017) 4431)

(Tekstas autentiškas tik prancūzų kalba)

EUROPOS KOMISIJA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 108 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą,

paprašiusi suinteresuotųjų šalių pateikti savo pastabas pagal minėtą straipsnį,

kadangi:

I. PROCEDŪRA

(1) Gavusi skundą Komisija 2011 m. lapkričio 28 d. faksu Prancūzijos institucijų paprašė pateikti visą informaciją, reikalingą tam, kad, remiantis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 107 ir 108 straipsniais, būtų galima išnagrinėti 2005 m. gruodžio 30 d. Įstatymo Nr. 2005–1720 25 straipsniu nustatytą Žemės ūkio ir žuvininkystės produktų nacionalinei įstaigai („France AgriMer“) skirtą mokestį (toliau – mokestis). Prancūzijos institucijos turėjo vieną mėnesį pateikti šią informaciją.

(2) 2011 m. gruodžio 11 d. raštu Prancūzija Komisijos paprašė pratęsti minėtą terminą iki 2012 m. vasario 1 d.

(3) 2011 m. gruodžio 12 d. faksu Komisija sutiko pratęsti terminą.

(4) 2012 m. vasario 14 d. elektroniniu paštu Prancūzija Komisijai pateikė 2011 m. lapkričio 28 d. prašytą informaciją.

(5) 2012 m. kovo 5 d. faksu Komisija Prancūzijos institucijoms pranešė, kad pradeda pagalbos, apie kurią nebuvo pranešta, bylą SA.34433 (2012-NN) dėl mokesčio, kuris buvo pradėtas taikyti nepateikus pagalbos bylos Komisijai pagal SESV 108 straipsnio 3 dalį ir negavus Komisijos patvirtinimo. 2012 m. birželio 14 d. faksu Komisija Prancūzijos institucijoms pranešė, kad minėtos bylos apimtis yra išplečiama, nes išnagrinėjus turimą informaciją paaiškėjo, kad buvo netinkamai taikomas *de minimis* reglamentas, todėl priemonė, kuri tinkamai taikant *de minimis* reglamentą nebūtų laikoma valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, tapo pagalba, apie kurią nebuvo pranešta.

(6) 2012 m. spalio 4 d. raštu ([1]) Komisija informavo Prancūziją apie savo 2012 m. spalio 3 d. sprendimą pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą dėl mokesčio taikymo. Ji pakvietė Prancūzijos institucijas per mėnesį pateikti pastabas dėl procedūros pradėjimo.

(7) Komisijos sprendimas pradėti procedūrą paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ([2]). Komisija pakvietė suinteresuotąsias šalis pateikti pastabas dėl šios priemonės.

(8) Suinteresuotosios šalys Komisijai pastabų nepateikė.

(9) 2012 m. spalio 16 d. elektroniniu paštu Prancūzija paprašė Komisijos vienu mėnesiu (iki 2012 m. gruodžio 4 d.) pratęsti terminą, per kurį Prancūzija turėjo pateikti atsakymą dėl SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytos procedūros pradėjimo.

(10) 2012 m. spalio 18 d. faksu Komisija pratęsė terminą, kaip buvo prašoma.

([1]) Raštas SG-Greffe(2012) D/15827.
([2]) OL C 361, 2012 11 22, p. 10.

(11) 2012 m. gruodžio 5 d. elektroniniu paštu Prancūzija Komisijai pateikė savo atsakymą dėl SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytos procedūros pradėjimo.

(12) Išnagrinėjusios šį atsakymą Komisijos tarnybos ir Prancūzijos institucijos susitiko 2012 m. gruodžio 12 d. norėdamos patikslinti kai kuriuos bylos aspektus. Po šio susitikimo 2013 m. sausio 15 d. faksu Komisija paprašė papildomos informacijos.

(13) 2013 m. vasario 18 d. elektroniniu paštu Prancūzija Komisijai atsiuntė raštą su visa 2013 m. sausio 15 d. prašyta papildoma informacija. Prancūzijos institucijos pateikė naujos informacijos 2016 m. birželio 23 d., atsakydamos į Komisijos 2015 m. spalio 8 d. prašymą, ir 2017 m. sausio 20 d., atsakydamos į 2016 m. spalio 19 d. Komisijos prašymą.

II. **APRAŠYMAS**

(14) 2005 m. gruodžio 30 d. Įstatymo Nr. 2005–1720 (Taisomasis 2005 metų biudžeto įstatymas) 25 straipsniu nustatytas „France AgriMer“ skirtas mokestis, kad ši įstaiga galėtų finansuoti jos vykdomas akcijas pieno produktų rinkai. Paskutinė konsoliduota įstatymo redakcija priimta 2012 m. sausio 1 d.

(15) Mokestį turi mokėti karvės pieno gamintojai, kuriems nustatytas individualus referencinis pardavimo tiesiogiai vartoti kiekis pagal Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1788/2003 ([1]), taip pat pieno supirkėjai. Jis skaičiuojamas pagal:

— gamintojo tiekto natūralaus karvės pieno kiekį per dvylika mėnesių iki kiekvienų metų balandžio 1 d. (toliau – referencinis laikotarpis), viršijantį referencinį kiekį, kurį tuo laikotarpiu tiekiamam pienui šiam gamintojui yra nurodžiusi „France AgriMer“ (tokiu atveju mokėtiną mokesčio dydį „France AgriMer“ nurodo kiekvienam supirkėjui, kuriam gamintojas yra tiekęs pieną, ir pieno supirkėjas „France AgriMer“ kitą mėnesį po šio pranešimo perveda mokesčio, paimto iš pieną tiekusio gamintojo, lėšas),

— parduoto ar perduoto karvės pieno arba karvės pieno, panaudoto gaminti pieno produktams, kuriuos gamintojas pardavė ar perleido referenciniu laikotarpiu, kiekis, viršijantis šiam gamintojui nurodytą referencinį kiekį pardavimui tiesiogiai vartoti šiuo laikotarpiu (tokiu atveju mokėtino mokesčio dydį kiekvienam gamintojui, vykdžiusiam pardavimą tiesiogiai vartoti, nurodo „France AgriMer“ ir atitinkamas gamintojas „France AgriMer“ įstaigai mokėtino mokesčio lėšas perveda kitą mėnesį po šio pranešimo).

(16) Mokesčiui gali būti taikomas kaupiamasis mokesčio grąžinimas ([2]). Apmokestinimo momentas yra pieno tiekimas arba pieno ar pieno produktų pardavimas tiesiogiai vartoti referenciniu laikotarpiu. Pavyzdžiui, 2010 m. rugpjūčio 17 d. nutarimo dėl mokesčio, taikomo pieno supirkėjams ir gamintojams, viršijusiems jiems taikomą individualią tiekiamo pieno kvotą 2009–2010 prekybos metais, rinkimo 4 straipsnyje nustatyta, kad „France AgriMer“, atsižvelgdama į šalies mastu turimus išteklius 2009–2010 prekybos metais, kompensuoja supirkėjams dalį jiems pieną tiekiančių gamintojų mokamo mokesčio tokia tvarka:

— visiems gamintojams grąžinama mokesčio suma, lygi 1 % jų kvotos ([3]),

— gamintojai, kurių individuali kvota yra mažesnė ar lygi 160 000 litrų, taip pat gauna ne didesnę kaip 2 866 EUR grąžinamą mokesčio sumą, atitinkančią 10 000 litrų kiekį,

— gamintojai, kurių kvota yra nuo 160 000 iki 169 900 litrų, gauna papildomą grąžinamą mokesčio sumą, kuri nustatoma taip, kad jie galėtų pasiekti 171 600 litrų.

(17) Kai gamintojas privalo mokėti Reglamento (EB) Nr. 1788/2003 1 straipsnio 1 dalyje nurodytą mokestį, mokestis už atitinkamus kiekius neturi būti mokamas. Remiantis šia nuostata, mokestis yra įvedamas nuo 2004 m. balandžio 1 d. vienuolikai dvylikos mėnesių trukmės laikotarpių iš eilės, kurie prasideda balandžio 1 d., už karvės pieno ir kitų pieno produktų kiekius, atitinkamu dvylikos mėnesių laikotarpiu realizuotus viršijant nacionalinius referencinius kiekius.

([1]) 2003 m. rugsėjo 29 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1788/2003, nustatantis mokestį pieno ir pieno produktų sektoriuje (OL L 270, 2003 10 21, p. 123).
([2]) Šis terminas taip pat apima „lengvatas“, nurodytas sprendime pradėti procedūrą.
([3]) Remiantis Prancūzijos institucijų pateikta informacija, grąžinama mokesčio suma iš tiesų apskaičiuojama ne pagal kvotą, o pagal kvotą viršijusį kiekį (žr. 29 konstatuojamąją dalį).

(18) Mokesčio tarifas už 100 kilogramų pieno nustatomas 28,54 EUR 2006–2007 prekybos metams ir 27,83 EUR vėlesniems prekybos metams.

(19) Mokesčio lėšos skiriamos daliniam ar visiškam pieno gamybos veiklos nutraukimui finansuoti, teikiant pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijas. Kalbant konkrečiai, gavėjas iš „France AgriMer“ – viešosios teisės subjekto – gauna kompensaciją už litrą pieno. Kiti pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų finansavimo šaltiniai yra lėšos, gautos iš specialios kvotų perdavimo be žemės sistemos (toliau – TSST) ([1]), nacionalinis biudžetas ir, jei taikoma, vietos valdžios institucijų lėšos. Mokesčio lėšų dalis taip pat buvo panaudota siekiant paremti pieninin-kystės ūkius, priverstus sunaikinti polichlorinuotais bifenilais (PCB) užterštą pieną 2007–2008 prekybos metais. Pasak Prancūzijos institucijų, ši finansinė parama buvo suteikta remiantis *de minimis* schema pagal Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1998/2006 ([2]).

(20) Pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų dydis apskaičiuojamas taip, kaip nurodyta toliau.

EUR už litrą	2010–2011 m.	2011–2012 m.	2012–2013 m.	2013–2014 m.
Iki 100 000 litrų	0,15	0,1125	0,075	0,0375
Nuo 100 001 iki 150 000 litrų	0,08	0,06	0,04	0,02
Nuo 150 001 iki 200 000 litrų	0,05	0,0375	0,025	0,0125
Daugiau kaip 200 000 litrų	0,01	0,0075	0,005	0,0025

(21) Mokesčio lėšos ir jo panaudojimas iki 2010–2011 prekybos metų keitėsi taip, kaip nurodyta toliau.

(EUR)

Prekybos metai	Surinktas mokestis	Iš mokesčio finansuojamos pieno gamybos veiklos nutrau-kimo dotacijos	Iš kitų mokesčių finansuojamos pieno gamybos veiklos nutrau-kimo dotacijos	Iš jų TSST	Iš viso pieno gamybos veiklos nutrau-kimo dotacijų	Kitos iš mokesčio finansuojamos akcijos
2005–2006 m.	17 080 881	Nėra pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų programos				
2006–2007 m.	11 858 443	12 851 977	21 509 339	21 454 252	34 361 316	
2007–2008 m.	2 959 456	13 228 140	33 848 558	32 798 510	47 076 698	1 260 753
2008–2009 m.	17 183 670	2 571 271	23 411 722	21 311 722	25 982 992	
2009–2010 m.	10 093 611	17 909 294	12 349 799	12 349 799	30 259 093	
2010–2011 m.	12 629 142	9 904 398	18 021 681	18 021 681	27 926 079	
Iš viso	71 805 202	56 465 080	109 141 098	105 935 964	165 606 178	

III. **PRIEŽASTYS, DĖL KURIŲ PRADĖTA OFICIALI TYRIMO PROCEDŪRA**

(22) Komisija pradėjo Sutarties 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą dėl šių priežasčių:

— atrodė, kad pats mokesčio rinkimas turėjo valstybės pagalbos pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį elementų, nes jis buvo susietas su grąžinamomis mokesčio sumomis, kurios atrodė nepagrįstos galiojančios mokesčių sistemos logika; be to, buvo manoma, kad šie pagalbos elementai nebuvo pagrįsti žemės ūkio sektoriuje taikomomis valstybės pagalbos taisyklėmis,

([1]) Kvotų pirkimo sistema.
([2]) 2006 m. gruodžio 15 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1998/2006 dėl Sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai (OL L 379, 2006 12 28, p. 5).

— būtent šiuo mokesčiu finansuojamas pieninininkystės veiklos nutraukimas galėjo būti dalinis arba visiškas; tačiau, vadovaujantis žemės ūkio sektoriui taikomomis valstybės pagalbos taisyklėmis, pagalba veiklai nutraukti gali būti paskelbta suderinama su vidaus rinka tik tuomet, kai bet kokia komercinė ūkinė veikla yra nutraukiama visiškai,

— dalis mokesčio buvo panaudota polichlorinuotais bifenilais užterštam pienui sunaikinti pagal *de minimis* schemą, grindžiamą Reglamentu (EB) Nr. 1998/2006; tačiau nebuvo tiksliai nustatyta, kad minėtas reglamentas būtų buvęs tinkamas teisinis pagrindas *de minimis* pagalbai teikti šiuo konkrečiu atveju; be to, dėl netinkamai pasirinkto teisinio pagrindo būtų galėjęs atsirasti valstybės pagalbos elementas, kurio suderinamumas su vidaus rinka nebuvo įrodytas,

— mokesčio rinkimas ir pagalba veiklai nutraukti būtų galėję būti nesuderinami su bendru pieno rinkų organizavimu arba trikdyti jų veikimą; tačiau, remiantis valstybės pagalbos žemės ūkiui taisyklėmis, tokio pobūdžio priemonė negali būti paskelbta suderinama su vidaus rinka.

IV. **PRANCŪZIJOS INSTITUCIJŲ PASTABOS DĖL OFICIALIOS PROCEDŪROS PRADĖJIMO**

(23) 2012 m. gruodžio 5 d. elektroniniu paštu pateiktame rašte Prancūzijos institucijos visų pirma pabrėžia, kad Sąjungos reglamente dėl bendro rinkos organizavimo yra pateiktas pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų teisinis pagrindas. Remiantis šiuo teisiniu pagrindu, t. y. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1234/2007 ([1]) 75 straipsnio 1 dalies a punktu, valstybėms narėms suteikta galimybė teikti vienkartinę ar dalimis per vienus metus išmokamą kompensaciją gamintojams, kurie įsipareigoja visiškai ar iš dalies nevykdyti pieno gamybos ir atiduoti dėl to neišnaudotas individualias kvotas į nacionalinį rezervą. Pasak jų, šis straipsnis taikomas neatsižvelgiant į kitas nuostatas, susijusias su pieno kvotų valdymu ir su galimo mokesčio, taikomo viršijus kvotą, taikymu.

(24) Prancūzijos institucijos, remdamosi Komisijos pozicija, kad pieno gamybos veiklos nutraukimas *prima facie* atitinka valstybės pagalbos apibrėžtį, vėliau pabrėžia, kad ankstesnių nei 2007 m. Sąjungos teisės aktuose, ypač Reglamente (EB) Nr. 1788/2003, nebuvo jokių aiškių nuorodų į prievolę pranešti apie pieno ir pieno produktų sektoriui skirtą pagalbą. Jos patikslina, kad padėtį paaiškino Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 180 straipsnis, kuriuo pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonei aiškiai pritaikoma pranešimo procedūra, ir kad, jų nuomone, jos sąžiningai laikėsi Sąjungos teisės aktų reguliariai užpildydamos klausimynus ir taip teikdamos Komisijai informaciją apie kompensacijų išmokėjimo sistemą. Pasak jų, Komisija šiaip ar taip žinojo apie pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijas, nes ji jau buvo pateikusi Prancūzijai klausimų apie jas nagrinėdama pagalbos priemonę, skirtą savanoriškam pieno gamybos veiklos mažinimui Bretanėje (pagalba N 290/2007 – ARVAL). Jos užbaigia savo argumentavimą įsipareigodamos ateityje pranešti apie sistemą (kas ir buvo padaryta, žr. 53 konstatuojamąją dalį).

(25) Nagrinėjant pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų suderinamumo su vidaus rinka klausimą, ypač Komisijos pastabą, kurioje teigiama, kad priemonė esą nėra suderinama su Bendrijos 2007–2013 m. valstybės pagalbos žemės ūkio ir miškų sektoriuose gairių (toliau – 2007–2013 m. gairės) ([2]) 88 punktu, Prancūzijos institucijos teigia, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonei taikomas Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 75 straipsnis ir kad Komisija savo analizėje turėtų į jį atsižvelgti. Be to, jos nurodo, kad tik dalis pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų prašančių gamintojų pateiktų bylų yra susijusi su veiklos nutraukimu dėl pasitraukimo iš prekinės žemės ūkio gamybos (apie 10 % visų dotacijas gavusių gamintojų); šiose bylose buvo įvykdytos visiško ir galutinio bet kokios komercinės žemės ūkio veiklos nutraukimo visam laikui sąlygos. Kitų gamintojų atžvilgiu jos mano, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė suderinama su vidaus rinka, atsižvelgiant į 2007–2013 m. gairių 143 ir 144 punktus, susijusius su pagalba už žemės ūkio produktų gamybos, perdirbimo ir prekybos pajėgumų atsisakymą.

(26) Dėl 2007–2013 m. gairių 143 ir 144 punktų Prancūzijos institucijos primena, kad pieno sektoriaus pajėgumai šiuo metu viršijami, kaip primenama Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 30 konstatuojamojoje dalyje, ir pabrėžia, kad pagal šį reglamentą pieno gamybos veikla gali būti nutraukiama iš dalies arba visiškai. Be to, pasak jų, pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė atitinka sąlygą, pagal kurią pagalbos gavėjas prisiima tam tikrą įsipareigojimą. Ji buvo įgyvendinta TSST mechanizmu, kuris nuo 2006 m. buvo taikomas pagal Reglamento (EB)

([1]) 2007 m. spalio 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1234/2007, nustatantis bendrą žemės ūkio rinkų organizavimą ir konkrečias tam tikriems žemės ūkio produktams taikomas nuostatas, („Bendras bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentas“) (OL L 299, 2007 11 16, p. 1).

([2]) OL C 319, 2006 12 27, p. 1.

Nr. 1788/2003 18 straipsnio 1 dalies b punktą. Pagal šį mechanizmą gamintojai, kuriems buvo suteikti neišnaudoti pieno referenciniai kiekiai, šiuos referencinius kiekius perduoda už užmokestį pagal nustatytą tarifą. Kompensacija, apskaičiuojama pagal tą patį tarifą kaip ir pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos, išmokama gamintojams, perduodantiems turimą pieno referencinį kiekį. Dėl tarifo ir jo sąsajos su pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijomis kiekvieniems pieno metams priimamas metinis nutarimas. Pasak Prancūzijos institucijų, TSST skatina dotacijas gaunantį sektorių teikti bendrą įnašą į pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijas. Šis įnašas sudaro bent 50 % viešųjų išlaidų, patiriamų vykdant šią schemą. Kitais aspektais pagalbos priemonė netaikoma sunkumų patiriančioms įmonėms, yra taikoma visiems ekonominės veiklos vykdytojams tomis pačiomis sąlygomis, dėl savo kompensacinio pobūdžio nesuteikia konkurencinio pranašumo, nes kompensacija suteikiama tik atsisakius kvotos, ir niekada nesuteikia per didelės kompensacijos išmokos dėl kapitalo vertės ir būsimų pajamų praradimo, nes kompensacija suteikiama mažėjančiu pagrindu (nagrinėjamuoju laikotarpiu vidutinė veiklos nevykdymo kompensacija siekė 0,083 EUR už litrą, kai kvotos vertė tuo pačiu laikotarpiu buvo 0,10 EUR už litrą).

(27) Nagrinėdamos kompensacijas, išmokėtas už sunaikintą polichlorinuotais bifenilais užterštą pieną, Prancūzijos institucijos pabrėžia, kad Gyvulininkystės biuro direktoriaus sprendimas, kuriuo buvo pritaikyta pagalbos priemonė siekiant kompensuoti už veiklos vykdytojų patirtus nuostolius, buvo grindžiama Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1998/2006 ir Reglamentu (EB) Nr. 1535/2007 ([1]). Reglamentu (EB) Nr. 1998/2006 buvo pasinaudota suteikiant pagalbą pieninėms, kad jos sunaikintų įsigytą pieną, kurį surinkus buvo atliktas pirmasis perdirbimas, o Reglamentu (EB) Nr. 1535/2007 buvo pasinaudota siekiant finansuoti tiesiogiai parduodančių gamintojų žalio pieno sunaikinimą. Nė vienu atveju už patirtus nuostolius nebuvo suteikta per didelė kompensacija.

(28) Galiausiai, nagrinėdamos mokesčio grąžinimą, Prancūzijos institucijos pabrėžia, kad ministrų nutarimuose buvo numatyta taikyti mokesčio grąžinimo priemonę vieninteliu atveju, kai mokestį už perteklių moka gamintojas pagal Konkrečiam tikslui priskirto fiskalinio mokesčio (toliau – TFA) priemonę, arba mokestį pagal Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 78 straipsnį. Vadinasi, priemonė buvo taikoma pagal nuobaudų mechanizmą, kuris negali būti prilygintas veiklos vykdytojams taikomam lengvatiniam režimui. Nustačius nacionalinės kvotos viršijimą mokesčio grąžinimo priemonė buvo taikoma pagal minėto reglamento 84 straipsnio 1 dalį. Todėl, nors sistema ir darė kitokią įtaką skirtingų kategorijų veiklos vykdytojams, ji neiškraipė konkurencijos tarp gamintojų. Gamintojas, turėjęs infrastruktūrų ir finansinių priemonių, kuriomis galėjo viršyti savo kvotą, net ir padengęs didesnę mokesčio dalį nebuvo nepalankesnėje padėtyje nei gamintojas, kuris net ir dėl taikomos mokesčio lengvatos vis tiek negalėjo su juo konkuruoti. Pasak Prancūzijos institucijų, negalėjo būti daromas poveikis tarpusavio prekybai, nes mokesčių sistema buvo visiškai susieta su nacionaline gamybos apimtimi, ir net jei kai kuriems gamintojams mokesčio lengvata suteikė galimybę pagaminti daugiau nepatiriant finansinių pasekmių, tai tik dėl to, kad kai kurie gamintojai pagamino mažiau. Galiausiai rinkai pateikto pieno kiekis išliko toks pat ir tai negalėjo daryti poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai.

(29) Nagrinėdamos Komisijos argumentą, kad valdžios institucijų įgaliojimai koreguoti grąžinamas mokesčio sumas esą įrodo, jog ekonominės veiklos vykdytojai traktuojami savo nuožiūra, užuot vykdant paprastą mokestinių pajamų tvarkymą pagal objektyvius kriterijus, o tai, Teisingumo Teismo vertinimu, gali reikšti, kad atskirais atvejais taikoma bendro pobūdžio priemonė įgauna atrankiosios priemonės pobūdį ([2]), Prancūzijos institucijos pabrėžia, kad bendra priemonė visiems gamintojams buvo pritaikyta nuo 2009–2010 prekybos metų tikintis pieno kvotų sistemos pabaigos ir kad 1 ar 2 % grąžinamų mokesčio sumų lygio ribinė vertė nėra diskriminuojanti, nes ji taikoma visiems pieno gamintojams pagal individualią kvotą viršijantį kiekį, o tai faktiškai reiškia, kad sumažėja taikomas mokestis. Be to, grąžinama mokesčio suma buvo skirta visiems smulkiesiems gamintojams dėl jų nestabilios padėties (gamybos sąnaudų, jautrumo nepalankioms rinkos sąlygoms), siekiant pritaikyti jų įnašą prie pajėgumų lygio ir gamybos struktūros dydžio, vadovaujantis progresyvumo principais, pagal kuriuos taikomi mokesčių tarifai. Šie smulkieji gamintojai yra tie gamintojai, kurių individuali kvota yra ne didesnė kaip 55 % vidutinės individualios kvotos šalies mastu. Visi šie gamintojai sudaro 25 % gamintojų ir mažiau nei 20 % nacionalinės kvotos.

(30) Dėl visų šių priežasčių, taip pat dėl skaidraus ir viešo mokesčio grąžinimo priemonės, kurios įgyvendinimo tvarka buvo aiškiai nurodyta prekybos metų pabaigos nutarimuose, paskelbtuose *Prancūzijos Respublikos oficialiajame leidinyje* ir decentralizuotų valstybės tarnybų interneto svetainėse, pobūdžio Prancūzijos institucijos mano, kad mokesčio grąžinimo priemonė neatitinka valstybės pagalbos priemonės kriterijų pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

([1]) 2007 m. gruodžio 20 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1535/2007 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai žemės ūkio produktų gamybos sektoriuje (OL L 337, 2007 12 21, p. 35).

([2]) 1996 m. rugsėjo 26 d. Teisingumo Teismo sprendimas, *Prancūzijos Respublika prieš Europos Bendrijų Komisiją*, C-241/94, ECLI: EU:C:1996:353.

(31) Prancūzijos institucijos galiausiai nurodo, kad 2006–2007 ir 2007–2008 prekybos metais taip pat buvo grąžintos TFA sumos augintojams, kurių gyvuliai susirgo mėlynojo liežuvio liga, kiekvieną konkretų atvejį nagrinėjant atskirai.

V. **PAPILDOMOS PRANCŪZIJOS INSTITUCIJŲ PASTABOS**

(32) 2013 m. vasario 18 d. elektroniniu paštu pateiktame rašte ([1]) Prancūzijos institucijos, kurių buvo prašoma įrodyti, kad laikomasi visų valstybės pagalbos taisyklių, taikomų pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos arba nutraukus ūkininkavimo veiklą, atsižvelgiant į jų vėlesnes pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą, numatytą SESV 108 straipsnio 2 dalyje ([2]), ir po susitikimo, įvykusio 2012 m. gruodžio 12 d., pateikė toliau nurodytus patikslinimus.

Dėl pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų, išmokėtų pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos

(33) Pasak Prancūzijos institucijų, galimybė naudotis pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemone, taikoma pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos, ūkininkams buvo suteikta nuo 2009–2010 prekybos metų, panaikinus nacionalinę ankstyvo pasitraukimo iš prekinės žemės ūkio gamybos paramos priemonę. Jos taikymo tvarka atitiko Tarybos reglamento (EB) Nr. 1698/2005 ([3]) 23 straipsnio nuostatas. Pagal ją pagalba turėjo būti skiriama būtent nutraukus bet kokią žemės ūkio veiklą. Ši tvarka taip pat buvo taikoma pagal pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonę. Praktikoje visiško pieno gamybos veiklos nutraukimo kontrolę veiklos vietoje vykdo inspektoriai, įpareigoti tikrinti tam tikrą atrinktų ūkių imtį, remiantis „France AgriMer“ atlikta rizikos analize. Kontrolės lygis atitinka Sąjungos teisės aktuose nustatytą lygį. Pasak Prancūzijos institucijų, nebuvo nustatyta jokių pažeidimų.

Dėl pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų, kurios skiriamos kaip pagalba už gamybos, perdirbimo ir prekybos pajėgumų atsisakymą

(34) Priminusios, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė gali būti vykdoma, kai gamintojas iš dalies arba visiškai nutraukia savo pieno gamybos veiklą pagal Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 75 straipsnio 1 dalies a punktą ir 2007–2013 m. gairių 144 punkto f papunktį, ir kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos dauguma atvejų (80–90 % atvejų, atsižvelgiant į prekybos metus) yra pagalba už visišką pieno gamybos veiklos nutraukimą, Prancūzijos institucijos šią priemonę nagrinėja atsižvelgdamos į įvairias 2007–2013 m. gairių 144 punkte, susijusiame su pagalba už pajėgumų atsisakymą, nurodytas sąlygas.

(35) Nagrinėdamos klausimą, ar suteikta pagalba skirta sektoriaus, kurio pajėgumai yra viršijami, bendram interesui (2007–2013 m. gairių 144 punkto a–e papunkčiai), Prancūzijos institucijos, priminusios 26 konstatuojamojoje dalyje pateiktus argumentus, priduria, kad aplinkraščiuose, kuriais reguliuojama pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė, pabrėžiama, jog susigrąžintų kvotų dalis perduodama nacionaliniam rezervui, kad jas vėliau būtų galima perskirstyti pagal įprastą kvotų priskyrimo sistemą, ir kad jos aiškiai siekia organizuoti kvotų perskirstymą gamintojų, turinčių jų pradinį referencinį kiekį viršijančių gamybos pajėgumų, naudai ir taip skatinti pieno sektoriaus konkurencingumą, kartu vykdant jo ekonominį restruktūrizavimą. Be to, jos atkreipia dėmesį į savo prašymą pasinaudoti 2007–2013 m. gairių 144 punkto e papunkčiu, pagal kurį pagalbos schemos sektoriams, kuriems taikomi gamybos apribojimai arba kvotos, bus vertinamos kiekvienu konkrečiu atveju.

(36) Dėl klausimo, ar pagalbos gavėjas prisiima kokį nors įsipareigojimą (2007–2013 m. gairių 144 punkto f papunktis), Prancūzijos institucijos nagrinėja atvejį, kai gamintojai pieną parduoda jį tiekdami surinkėjui, ir atvejį, kai gamintojai pieną parduoda vartotojui tiesiogiai – tiesioginės prekybos būdu.

(37) Tuo atveju, kai gamintojai parduoda pieną jį tiekdami surinkėjui, suinteresuotasis asmuo, visiškai nutraukdamas savo veiklą, įsipareigoja visiškai ir galutinai sustabdyti pieno ar pieno produktų tiekimą ir prekybą bei per trisdešimt dienų nuo veiklos nutraukimo dienos, bet ne vėliau kaip N + 1 metų („N“ yra metai, kuriais pateikta

([1]) Žr. 13 konstatuojamąją dalį.
([2]) Žr. 25 konstatuojamąją dalį.
([3]) 2005 m. rugsėjo 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1698/2005 dėl Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) paramos kaimo plėtrai (OL L 277, 2005 10 21, p. 1).

pagalbos nutraukus veiklą paraiška) kovo 31 d., privalo pateikti visiško ir galutinio veiklos nutraukimo sertifikatą. Jis taip pat privalo įsipareigoti nebeprašyti suteikti kvotos. Jei veikla sustabdoma iš dalies, suinteresuotasis asmuo įsipareigoja įrodyti, kad buvo uždarytas kuris nors įmonės padalinys (jei jis jų turi kelis) arba kad didžiausios gamybos apimties sumažėjimas atitinka referencinės apimties, numatytos tik vieną įmonės padalinį turintiems asmenims, sumažėjimą. Šiuo tikslu jis turi galėti pateikti supirkėjo parengtą pranešimą apie kvotą einamaisiais prekybos metais ir pranešimą apie kvotą tolesniais prekybos metais. Ši patikra galioja iki 2015 m. pabaigos, t. y. metų, kuriais kvotos buvo panaikintos. Be to, gamintojas, pateikęs prašymą išmokėti kompensaciją už dalinį veiklos sustabdymą, vėliau šiuo pagrindu negali gauti kitos kompensacijos. Jei jis prašo ir gauna kompensaciją už visišką veiklos sustabdymą, kvotos, dėl kurių jau išmokėta kompensacija už dalinį veiklos nutraukimą, įtraukiamos į skaičiavimus.

(38) Jei gamintojas parduoda pieną tiesiogiai galutiniam vartotojui, jis turi išsiųsti tiesioginei prekybai skirtos gamybos sustabdymo deklaraciją per trisdešimt dienų nuo sustabdymo dienos.

(39) Bet kuriuo nagrinėjamu scenarijumi „France AgriMer“ tikrina, kaip laikomasi deklaracijų, ne tik administraciniu lygiu, bet ir vietoje. Esant pažeidimų neteisėtai gauta kompensacija susigrąžinama su įstatymais nustatytomis palūkanomis, be to, pagal Baudžiamąjį kodeksą gali būti taikomos sankcijos.

(40) Nagrinėdamos principą, pagal kurį kompensacija gali būti išmokama tik gamybinę veiklą vykdžiusiems ūkininkams ir tik gamybiniams pajėgumams, kurie buvo faktiškai naudojami (2007–2013 m. gairių 144 punkto g papunktis), Prancūzijos institucijos nurodo, jog pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijas galima skirti tik gamybinę veiklą vykdantiems gamintojams.

(41) Nagrinėdamos apribojimą, kad pagalba gali būti skiriama tik privalomus minimalius standartus atitinkančioms įmonėms, ir draudimą ją skirti gamintojams, kurie atsisakė gamybos pajėgumų arba kurių pajėgumų atsisakymas yra neišvengiamas (2007–2013 m. gairių 144 punkto i ir j papunkčiai), Prancūzijos institucijos pabrėžia, kad kadangi pienas tiekiamas ir apmokamas atlikus tyrimą, jis tikrai atitinka būtiniausius naudojimo pieninėje reikalavimus. Jokia pieno gamybos įmonė neprivalo sustabdyti savo gamybos dėl minimalių standartų nesilaikymo. Be to, Prancūzijos institucijos paaiškino, kad gamintojams, kuriems taikoma gaivinimo arba priverstinio likvidavimo procedūra, pagalba negali būti teikiama. Ji negali būti teikiama ir įmonėms, kurios, net jei joms ir netaikoma tokia procedūra, atitinka kitus sunkumų patiriančios įmonės apibrėžties kriterijus (jos patiria su grynųjų pinigų srautais susijusių sunkumų, sparčiai mažėja jų apyvarta, didėja nuostoliai ir įsiskolinimas, krenta turto vertė).

(42) Nagrinėdamos visiems sektoriaus ekonominės veiklos vykdytojams sudarytas sąlygas pasinaudoti schema (2007–2013 m. gairių 144 punkto k papunktis), Prancūzijos institucijos pabrėžia, kad priemonė yra skaidri ir vieša, todėl ja pasinaudoti gali kiekvienas. Pasinaudojimo pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemone ir jos vykdymo tvarka aprašyta įvairiuose nutarimuose, kurie prekybos metų pabaigoje skelbiami *Prancūzijos Respublikos oficialiajame leidinyje* ir aplinkraščiuose.

(43) Nagrinėdamos per didelės kompensacijos išmokos dėl kapitalo vertės ir būsimų pajamų praradimo nebuvimą (2007–2013 m. gairių 144 punkto l papunktis), Prancūzijos institucijos pabrėžia, kad kompensacijos tarifas yra mažėjantis apimties ir laiko atžvilgiu. Be to, individualus referencinis kiekis vidutiniškai siekia 20 % kiekių, suteiktų per penkerius prekybos metus iki pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų paraiškos pateikimo, ir ši dalis skaičiuojant kompensaciją neįtraukiama. Pagal šią sistemą kompensacijos dydis neviršija kvotos vertės, kurią Komisija taiko Prancūzijai. Šį argumentą pagrindžia skaičiai, rodantys, kad 2012 m., Komisijos požiūriu, Prancūzijos kvotos vertė siekė 200 EUR/1 000 litrų, kai vertė, apskaičiuota pagal Prancūzijoje taikomus tarifus, siekė 90 EUR/1 000 litrų. Kompensacija apskaičiuojama remiantis pastarąja verte.

(44) Nagrinėdamos sektoriaus prisiimamus įsipareigojimus (2007–2013 m. gairių 144 punkto m papunktis), Prancūzijos institucijos nurodo, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė iš esmės finansuojama iš TSST, kuri buvo priimta pagal Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 75 straipsnio 1 dalies e punktą ir pagal kurią gamintojai gali įsigyti kvotų už užmokestį, pajamų. Likęs finansavimas užtikrinamas iš privačiųjų ar viešųjų lėšų (valstybės, teritorinių bendrijų ir tarpšakinės organizacijos).

(45) Nagrinėdamos 2007–2013 m. gairių 144 punkto n papunkčio, kuriame numatyta, kad, jei valstybė narė priima pajėgumų atsisakymo schemą, ji turi įsipareigoti neskirti pagalbos naujiems gamybos pajėgumams atitinkamame sektoriuje kurti penkerius metus po pajėgumų atsisakymo programos pabaigos, Prancūzijos institucijos pabrėžia, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemone siekiama pertvarkyti sektorių atsižvelgiant į Reglamente (EB) Nr. 1234/2007 numatytą galimybę, kad kvotas, neišnaudotas pagal pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonę, galima suteikti kitiems gamintojams ir kad dėl šios priežasties minėtame reglamente numatytą priemonę turi paaiškinti Komisija.

Kiti aspektai

(46) 2013 m. sausio 15 d. faksu atsiųstame dokumente Komisija pabrėžė, kad mokestį gamintojai mokėjo supirkėjams, tačiau nutarimuose, kuriais nustatytas šis mokestis, grąžinamas mokesčio sumas taip pat numatyta išmokėti supirkėjams. Todėl ji Prancūzijos institucijų paprašė įrodyti, kad grąžintas lėšas pirkėjai perduodavo gamintojams.

(47) 2013 m. vasario 18 d. elektroniniu paštu atsiųstu raštu Prancūzijos institucijos patikslino, kad tais atvejais, kai mokestį privalo grąžinti savo referencinius kiekius viršiję gamintojai, sumos renkamos prie šaltinio, vadinasi, tiesiogiai išskaičiuojamos iš prekybos metų pabaigoje nustatyto mokesčio dydžio ir kad šis retrocesijos mechanizmas, taikomas lėšas išskaičiuojant iš mokesčio, kurį turi mokėti pajėgumus viršijęs gamintojas, yra viena iš patvirtintiems supirkėjams taikomų prievolių, kaip numatyta Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 su pakeitimais 65 ir 85 straipsniuose. Be to, supirkėjai privalo pranešti apie grąžinamas mokesčio sumas pagal Kaimo reikalų ir jūrų žvejybos kodeksą.

(48) Nagrinėdamos grąžinamų mokesčio sumų ribinę vertę ([1]), Prancūzijos institucijos patvirtina, kad numatyti procentiniai dydžiai (1 ir 2 %) taikomi visiems individualią kvotą viršijusiems gamintojams, laikantis vienodo lygio visais atitinkamais prekybos metais.

(49) Nagrinėdamos kiekių, pagal kuriuos suteikiama teisė susigrąžinti mokesčio sumą ([2]), nustatymą, Prancūzijos institucijos aiškina, kad mechanizmas buvo sudarytas siekiant Prancūzijos tiekimo grandinę pritaikyti prie kvotų galiojimo pabaigos, kad pajėgumų viršijimo mokesčio ribų lygis būtų pastovus mokesčio sumas grąžinant pažeidžiamiems smulkiesiems gamintojams (15 % gamintojų, turinčių 10 % nacionalinės kvotos). Pasak jų, mechanizmas atitinka progresyvumo principus, kuriais vadovaujantis taikomi mokesčių tarifai ir kurie minimi Komisijos komunikato dėl valstybės pagalbos taisyklių taikymo su tiesioginiu verslo apmokestinimu susijusioms priemonėms ([3]) 24 punkte, ir papildomas mokesčio grąžinimo mechanizmas buvo priimtas dėl gamintojų, kurie negali pasinaudoti „smulkiesiems gamintojams“ taikoma mokesčio grąžinimo tvarka, tačiau kurie turimo referencinio kiekio atžvilgiu yra pažeidžiami. Taip siekiama išvengti slenkstinio poveikio.

(50) Savo 2017 m. sausio 20 d. rašte Prancūzijos institucijos patikslino, kad 16 konstatuojamosios dalies antroje ir trečioje įtraukose nurodytoms grąžinamoms mokesčio sumoms pritaikyta *de minimis* schema pagal Komisijos reglamento (ES) Nr. 1408/2013 ([4]) nuostatas, nes tuo metu jos buvo grąžintos laikantis šiame reglamente, kuris taikomas atgaline data, nustatytų sąlygų.

(51) Galiausiai, nagrinėdamos dėl mėlynojo liežuvio ligos patirtų nuostolių kompensacijos klausimą, Prancūzijos institucijos aiškina, kad dėl šios ligos pasikeitė kai kurių gamintojų elgesys: jie, matydami, kaip mąžta jų bendrasis pelnas, ir susidūrę su sunkumais, kurie susiję, be kita ko, su draudimu išvežti gyvulius, minėtą pelno sumažėjimą kompensavo viršydami savo gamybos kvotą. Esant tokiai situacijai buvo priimta mokesčio grąžinimo priemonė, kuri pagal nacionalinę TFA priemonę arba pagal Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 84 straipsnio 1 dalies b punktą taikoma viršijus minėto reglamento 78 straipsnyje nurodytą nacionalinę kvotą. Grąžinama mokesčio suma siekė tokius dydžius:

— 2006–2007 prekybos metais 5 % kvota draudžiamoje zonoje ir 2,5 % kitose apribojimų zonose, kuriose nuostoliai buvo mažesni,

— 2007–2008 prekybos metais mokestis buvo grąžinamas už ne daugiau kaip 10 000 litrų (tai sudarė 4 % vidutinės kvotos) bet kurioje zonoje.

([1]) Žr. 29 konstatuojamąją dalį.
([2]) Žr. 16 konstatuojamosios dalies antrą ir trečią įtraukas.
([3]) OL C 384, 1998 12 10, p. 3.
([4]) 2013 m. gruodžio 18 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 1408/2013 dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 ir 108 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai žemės ūkio sektoriuje (OL L 352, 2013 12 24, p. 9).

(52) Pasak Prancūzijos institucijų, neviršijus nacionalinės kvotos, mokesčio grąžinimo sistema atitinka visas 2007–2013 m. gairių V.B.4 poskyryje pateiktas nuostatas, taip pat Komisijos reglamento (EB) Nr. 1857/2006 ([1]) 10 straipsnio 2 dalyje išvardytas sąlygas. Jos ypač pabrėžia šiuos aspektus:

— pagalba buvo suteikta ūkininkams (2007–2013 m. gairių 131 punktas, 132 punkto e papunktis ir 137 punktas),

— grąžinama mokesčio suma, kuria siekiama padengti ją gaunančių ūkininkų patirtus nuostolius, patenka į SESV 107 straipsnio 3 dalies c punkto taikymo sritį (2007–2013 m. gairių 132 punkto a papunktis ir Reglamento (EB) Nr. 1857/2006 10 straipsnio 2 ir 3 dalys),

— mokesčio grąžinimo priemonė buvo priimta pagal Sąjungos nuostatas (Tarybos direktyvą 2000/75/EB ([2])) ir nacionalines nuostatas (Kaimo reikalų ir jūrų žvejybos kodekso L 221-1 straipsnį), siekiant reaguoti į atitinkamą ligą (parengti veiksmų programą). Tai įrodo valdžios institucijų susirūpinimą šia sveikatos krize (2007–2013 m. gairių 132 punkto b papunktis ir Reglamento (EB) Nr. 1857/2006 10 straipsnio 4 dalis),

— mokesčio grąžinimo priemone siekiama kompensuoti už įvairias kompetentingų institucijų rekomenduojamas ar nurodytas priemones (2007–2013 m. gairių 132 punkto c papunktis), ypač už gyvūnų judėjimo ribojimo arba draudimo priemones,

— dėl ūkininko veiksmų nepadidėjo ligos atsiradimo rizika (2007–2013 m. gairių 132 punkto d papunktis),

— nėra per didelės kompensacijos rizikos (2007–2013 m. gairių 136 punktas), nes tai vienintelė su epizootine liga susijusi priemonė, todėl sumavimo rizika iš esmės nekyla.

VI. **VERTINIMAS**

Taikymo sritis

(53) Kadangi pradedant SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą (žr. sprendimo pradėti procedūrą 24 ir 25 konstatuojamąsias dalis) buvo įrodyta, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, renkamas mokestis nebuvo priskirtas konkrečiam tikslui, šioje analizėje bus nagrinėjamos dvi viena nuo kitos nepriklausomos dalys: viena vertus, 16 konstatuojamojoje dalyje nurodytas mokesčio grąžinimas ir, kita vertus, pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos, kurios buvo mokamos iki 2011–2012 prekybos metų, atsižvelgiant į tai, kad Komisija 2013 m. gegužės 15 d. patvirtino pieno gamybos veiklos nutraukimo pagalbos schemą 2012–2013 ir 2013–2014 prekybos metais ([3]).

(54) Šioje analizėje nebus nagrinėjama pagalba, skirta už polichlorinuotais bifenilais užterštą pieno sunaikinimą, nes Prancūzijos institucijos šiuo klausimu taip pat patikslino, kaip būtent taikomi atitinkami *de minimis* reglamentai ([4]), ir nurodė, kad kadangi nagrinėjamos pagalbos priemonės atitinka šiuose reglamentuose išdėstytas sąlygas ir, remiantis šiais reglamentais, jos nelaikytinos valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, Komisija dėl jų neturi pareikšti nuomonės. Joje taip pat nebus nagrinėjamos su mėlynojo liežuvio liga susijusios kompensacinės pagalbos priemonės.

Pagalbos buvimas

(55) Pagal Sutarties 107 straipsnio 1 dalį, „išskyrus tuos atvejus, kai Sutartys nustato kitaip, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su vidaus rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai“.

(56) Vadinasi, kad priemonė būtų laikoma valstybės pagalba pagal šią nuostatą, turi būti įvykdytos visos šios sąlygos: i) priemonė turi būti priskirtina valstybei ir finansuojama iš valstybės išteklių; ii) ja turi būti suteikiamas

([1]) 2006 m. gruodžio 15 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1857/2006 dėl Sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo valstybės pagalbai mažoms ir vidutinėms įmonėms, kurios verčiasi žemės ūkio produktų gamyba, iš dalies keičiantis Reglamentą (EB) Nr. 70/2001 (OL L 358, 2006 12 16, p. 3).

([2]) 2000 m. lapkričio 20 d. Tarybos direktyva 2000/75/EB, nustatanti mėlynojo liežuvio ligos kontrolės ir likvidavimo reikalavimus (OL L 327, 2000 12 22, p. 74).

([3]) Valstybės pagalba SA.36009 – Prancūzija. Pieno gamybos veiklos nutraukimo pagalba (2013 m. gegužės 15 d. dokumentas C(2013) 2762 *final*).

([4]) Žr. 27 konstatuojamąją dalį.

pranašumas jos gavėjui; iii) šis pranašumas turi būti atrankus ir iv) priemonė turi iškreipti konkurenciją arba galėti ją iškreipti ir gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai. Nagrinėjamuoju atveju, atsižvelgiant į 53 ir 54 konstatuojamosiose dalyse nustatytą taikymo sritį, turi būti įvertinta, ar 16 konstatuojamojoje dalyje nurodytos grąžinamos mokesčio sumos ir pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos turi būti laikomos valstybės pagalba.

(57) Nagrinėdama 16 konstatuojamosios dalies antroje ir trečioje įtraukose nurodytas grąžinamas mokesčio sumas, Komisija teigia, kad Prancūzijos institucijos joms pritaikė *de minimis* schemą pagal atgaline data taikomo Reglamento (ES) Nr. 1408/2013 nuostatas. Todėl jos nėra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

(58) Nagrinėdama 16 konstatuojamosios dalies pirmoje įtraukoje nurodytą mokesčio grąžinimą, Komisija, remdamasi turėta informacija, sprendime pradėti oficialią procedūrą manė, kad ši lėšų grąžinimo priemonė (kuri buvo viena iš minėtame sprendime nagrinėtų lengvatų) turėjo valstybės pagalbos požymį, nes ji buvo finansuojama valstybės, t. y. grąžindama šias lėšas valstybė atsisakydavo išteklių. Be to, šiomis grąžinamomis mokesčio sumomis buvo teikiama pirmenybė tam tikroms įmonėms (jas gaunantiems pieninininkystės ūkiams, kurie nepatirdavo finansinės naštos, tekusios kitiems apmokestintiems pieninininkystės ūkiams). Tai galėjo iškraipyti konkurenciją ir daryti poveikį tarpusavio prekybai dėl Prancūzijos užimamos vietos rinkoje. Be to, Komisija patikslino, kad tuo metu nebuvo įmanoma nustatyti, ar mokesčio grąžinimo vykdymas ir koregavimas buvo pagrįsti taikomos mokesčių sistemos logika, ir pabrėžė, kad valdžios institucijų įgaliojimai koreguoti grąžinamas lėšas esą įrodo, jog ekonominės veiklos vykdytojai traktuojami savo nuožiūra, užuot vykdant paprastą mokestinių pajamų tvarkymą. Galiausiai nebuvo jokių požymių, kad lengvatų subsidijos ekvivalentui galėjo būti taikoma *de minimis* schema, dėl kurios būtų galima manyti, kad nedidelio dydžio pagalba nebuvo valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

(59) Siekiant įvertinti, ar reikšmingas Prancūzijos institucijų argumentas, kad grąžinant mokestį nebuvo sudarytas lengvatinis režimas tam tikros kategorijos veiklos vykdytojams, svarbu nustatyti bazinę sistemą, pagal kurią būtų galima įvertinti, ar priemonė turi atrankumo požymių, t. y. ar ja buvo teikiama pirmenybė tam tikriems gamintojams, palyginti su kitais gamintojais, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra tokia pati. Nagrinėjamuoju atveju bazinė sistema yra sistema, taikoma kvotą viršijusiems gamintojams (visų šios kategorijos gamintojų faktinė ir teisinė padėtis yra tokia pati, nes jiems taikomas mokestis; kita vertus, kvotos neviršijusių gamintojų faktinė ir teisinė padėtis nėra tokia pati ne tik todėl, kad jie laikėsi savo kvotos, bet ir todėl, kad jiems nebuvo taikomas mokestis).

(60) Komisija, remdamasi Prancūzijos institucijų pateikta informacija, konstatuoja, kad mokestis buvo grąžinamas nediskriminuojant visų kvotą viršijusių gamintojų ir kad grąžinamos mokesčio sumos buvo koreguojamos kiekvienais prekybos metais, o ne tais pačiais prekybos metais jas gaunančių gamintojų atžvilgiu. Pavyzdžiui, 2010 m. rugpjūčio 17 d. nutarime ([1]) numatyta grąžinti mokestį nuo 1 % kvotos visiems kvotą viršijusiems gamintojams, o 2011 m. rugpjūčio 16 d. nutarime ([2]) – grąžinti mokestį nuo 2 % kvotos taip pat visiems kvotą viršijusiems gamintojams. Be to, Komisija konstatuoja, kad taikant šią sistemą sudaroma nepalanki padėtis, nes ji taikoma tik viršijus kvotą. Kadangi tokia nepalanki padėtis sudaroma tik gamintojams, kurių faktinė ir teisinė padėties yra tokia pati, visiems vienodai grąžinamas mokestis neteikia pirmenybės jokiam iš jų, todėl mokesčio grąžinimas nėra atrankus. Vadinasi, mokesčio grąžinimas neatitinka vieno SESV 107 straipsnio 1 dalyje nurodyto kriterijaus, todėl jis gali būti nelaikomas valstybės pagalba ir nenagrinėjant kitų minėto 107 straipsnio 1 dalyje išvardytų kriterijų.

(61) Kita vertus, pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos suteikia pranašumą jų gavėjams, nes jie, palyginti su konkurentais, įgyja išteklių kitoms žemės ūkio veikloms finansuoti. Šis pranašumas suteikiamas valstybės lėšomis (mokesčio lėšomis ir papildomais valdžios institucijų ištekliais (žr. sprendimo pradėti oficialią procedūrą 11 konstatuojamąją dalį)) ir jis teikia pirmenybę tam tikroms įmonėms (veikiančioms pieno gamybos sektoriuje). Pagal Teisingumo Teismo praktiką vien tai, jog įmonei gaunant ekonominę naudą, kurios ji nebūtų gavusi įprastomis savo veiklos sąlygomis, jos konkurencingumas lyginant su kitomis konkuruojančiomis įmonėmis sustiprinamas, rodo, kad yra konkurencijos iškraipymo galimybė ([3]).

([1]) Žr. 16 konstatuojamąją dalį.

([2]) 2011 m. rugpjūčio 16 d. nutarimas dėl individualią tiekimo kvotą viršijusiems pieno supirkėjams ir gamintojams taikomo mokesčio 2010–2011 prekybos metais (nutarimas dėl produktų tiekimo prekybos metų pabaigos).

([3]) 1980 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-730/79, *Philip Morris Holland BV prieš Europos Bendrijų Komisiją*, ECLI:EU:C:1980:209.

(62) Remiantis Teisingumo Teismo praktika, valstybės pagalba gali daryti įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai, jei ta įmonė veikia rinkoje, kurioje vyksta Europos Sąjungos valstybių narių tarpusavio prekyba ([1]). Nagrinėjamuoju atveju pagalbos gavėjai vykdo veiklą pieno produktų gamybos rinkoje, kurioje vyksta Europos Sąjungos valstybių narių tarpusavio prekyba ([2]). Atitinkamas sektorius atviras konkurencijai Europos Sąjungos lygmeniu ir todėl jam poveikį daro visos priemonės, palankios gamybai vienoje arba keliose valstybėse narėse. Vadinasi, pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos gali iškraipyti konkurenciją ir daryti įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai.

(63) Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirmiau, SESV 107 straipsnio 1 dalyje nurodytos sąlygos yra įvykdytos. Todėl galima daryti išvadą, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos yra valstybės pagalba pagal šį straipsnį. Pagalba negali būti suderinama su vidaus rinka tik tuo atveju, jeigu jai galima taikyti vieną SESV numatytų leidžiančių nukrypti nuostatų.

(64) Nagrinėjamuoju atveju, atsižvelgiant į pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų pobūdį, vienintelė nukrypti leidžianti nuostata, kuria galima remtis, yra tik SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktas, kuriame nurodyta, kad pagalba, skirta padėti tam tikros veiklos ar tam tikrų ekonomikos regionų plėtrai, gali būti laikoma suderinama su vidaus rinka, jei ji neiškreipia prekybos sąlygų taip, kad tai pakenktų bendram interesui.

(65) Kadangi apie pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijas Komisijai nebuvo pranešta, tai, ar turi būti taikoma SESV 107 straipsnio 3 dalies c punkte pateikta nukrypti leidžianti nuostata, reikia nagrinėti pagal valstybės pagalbos taisykles, galiojusias jų suteikimo metu. Pagal Prancūzijos valdžios institucijų pateiktą informaciją pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos buvo dviejų skirtingų formų: pagalba pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos ir pagalba atsisakius pajėgumų. Remiantis 33 konstatuojamojoje dalyje pateikta informacija, pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos, kurios buvo teikiamos pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos, pakeitė nacionalinę ankstyvo pasitraukimo iš prekinės žemės ūkio gamybos paramos priemonę, finansuojamą iš kaimo plėtros politikai skirtų lėšų nuo 2009–2010 m. prekybos metų. Vadinasi, pagalbos suderinamumo kriterijai, į kuriuos būtina atsižvelgti, yra pateikti 2007–2013 m. gairėse. Nagrinėjant pagalbą, teikiamą atsisakant pajėgumų, iš 21 konstatuojamojoje dalyje pateiktos lentelės matyti, kad pagalba buvo išmokėta už 2006–2007 prekybos metus. Tačiau iš nutarimo, kuriuo reglamentuojama pagalba ([3]), nuostatų matyti, kad pirmieji pagalbos suteikimo sprendimai tikriausia buvo priimti 2007 m., t. y. po 2007–2013 m. gairių taikymo pradžios. Vadinasi, šiomis gairėmis bus taip pat remiamasi tiriant nagrinėjamos pagalbos suderinamumą.

Pagalba pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos

(66) 2007–2013 m. gairių 85 punkte nurodyta, kad parama turi būti taikoma tik pirminės produkcijos gamintojams (ūkininkams). 87 punkte numatyta, kad Komisija pripažins valstybės pagalbą anksčiau pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos suderinama su Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktu (tapusiu SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktu), jeigu ji atitiks visus Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 23 straipsnyje nustatytus reikalavimus. 2007–2013 m. gairių 88 punktu reikalaujama, be kita ko, visam laikui ir galutinai nutraukti komercinę ūkininkavimo veiklą.

(67) Nagrinėjamuoju atveju, remdamasi 33 konstatuojamąja dalimi, Komisija konstatuoja, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijas kaip pagalbą pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos gavo tik ūkininkai, kad Prancūzijoje vykdyta ankstyvo pasitraukimo iš prekinės žemės ūkio gamybos paramos priemonė buvo patvirtinta kaip kaimo plėtros politikos dalis, t. y. būtent todėl, kad ji atitiko Reglamento (EB) Nr. 1698/2005 23 straipsnio nuostatas, ir kad teikiant pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijas buvo laikomasi patvirtinimo sąlygų, įskaitant bet kokios žemės ūkio veiklos nutraukimo sąlygą.

(68) Remiantis šia informacija, Komisija padaro išvadą, kad 2007–2013 m. gairių nuostatų, susijusių su pagalba anksčiau pasitraukus iš prekinės žemės ūkio gamybos arba nutraukus ūkininkavimo veiklą, buvo laikomasi.

([1]) Žr. būtent 1988 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimą byloje C-102/87, *Prancūzijos Respublika prieš Europos Bendrijų Komisiją*, ECLI:EU:C:1988:391.

([2]) 2011 m., patenkančiais į laikotarpį, kuriuo buvo mokama pagalba, Prancūzija, kurioje buvo pagaminama 25,27 mln. tonų pieno, užėmė antrą vietą pagal pieno gamybą Sąjungoje; šioje rinkoje Bendrijos vidaus prekyba siekė apie 14 milijonų tonų importo ir eksporto.

([3]) 2006 m. rugpjūčio 28 d. nutarimas dėl kompensacijos už visišką ar dalinį pieno gamybos veiklos nebevykdymą teikimo ir konkrečios pieno gamybos referencinių kiekių perdavimo priemonės 2006–2007 prekybos metais.

Pagalba veiklos nutraukimui

(69) 2007–2013 m. gairėse nustatytos šios atitinkamos suderinamumo sąlygos:

— pagalba turi būti skiriama siekiant bendrų atitinkamo sektoriaus interesų (144 punkto a papunktis),

— viršijus pajėgumus, pagalba turi būti teikiama pagal restruktūrizavimo programą, kurioje nustatyti aiškūs tikslai ir konkretus grafikas, paraiškos turi būti priimamos per ne ilgiau kaip šešis mėnesius, o pajėgumų turi būti atsisakoma per kitus dvylika mėnesių (144 punkto b ir c papunkčiai),

— pagalba, kuri galėtų kliudyti bendro rinkos organizavimo mechanizmams, negali būti skiriama, o pagalbos schemos sektoriams, kuriems taikomi gamybos apribojimai arba kvotos, turi būti vertinamos kiekvienu konkrečiu atveju (144 punkto e papunktis),

— pagalbos gavėjas taip pat turi prisiimti įsipareigojimą, kuris paprastai turėtų būti galutinis ir neatšaukiamas sprendimas sumažinti arba galutinai atsisakyti atitinkamų gamybos pajėgumų; tai reikštų, kad atitinkama įmonė galutinai atsisako pajėgumų arba keliose gamybos vietose veikiančių įmonių atveju uždaro konkrečią gamybos vietą; naudos gavėjas turi teisiškai įsipareigoti, kad pajėgumų atsisako galutinai ir neatšaukiamai ir kad nepradės tos pačios veiklos kur nors kitur; šių įsipareigojimų privalės laikytis ir bet kuris atitinkamos infrastruktūros pirkėjas (144 punkto f papunktis);

— pajėgumų atsisakymo schemos taikomos tik gamybinę veiklą vykdžiusiems gamintojams ir tik gamybiniams pajėgumams, kurie buvo nuolat naudojami per pastaruosius penkerius metus prieš jų atsisakant (144 punkto g papunktis),

— tik privalomus minimaliuosius standartus atitinkančios įmonės gali gauti paramą (144 punkto i papunktis),

— turėtų būti užtikrinta, kad parama nebus skiriama sunkumus patiriančioms įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti (144 punkto j papunktis),

— turėtų būti sudarytos sąlygos schema pasinaudoti visiems atitinkamo sektoriaus ekonominių operacijų vykdytojams tomis pačiomis sąlygomis (144 punkto k papunktis),

— paramos suma jokiu būdu negali viršyti bendros sumos, susidedančios iš turto vertės, kompensacijos, ir skatinamosios išmokos, neviršijančios 20 % turto vertės (144 punkto l papunktis),

— bent pusė tos pagalbos išlaidų turėtų būti padengta iš sektoriaus lėšų (144 punkto m papunktis),

— jokia pagalba negali būti skiriama naujiems gamybos pajėgumams atitinkamame sektoriuje kurti penkerius metus po pajėgumų atsisakymo programos pabaigos (144 punkto n papunktis).

(70) Kadangi pagal 2007–2013 m. gairių 11 punktą SESV 107, 108 ir 109 straipsniams, taikytiniems sektoriams, kuriuose įgyvendintas bendras rinkos organizavimas, šių reglamentų nuostatos yra taikytinos pirmiau už juos, visų pirma bus nagrinėjama, ar laikomasi nekliudymo bendram rinkos organizavimui sąlygos.

(71) Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 75 straipsnyje numatyta:

„1. Siekdamos sėkmingai restruktūrizuoti pieno gamybą arba gerinti aplinkos apsaugą, valstybės narės, vadovaudamosi išsamiomis taisyklėmis, kurias jos nustato atsižvelgusios į teisėtus atitinkamų šalių interesus, gali:

a) teikti vienkartinę ar dalimis per vienerius metus išmokamą kompensaciją gamintojams, kurie įsipareigoja visiškai ar iš dalies nevykdyti pieno gamybos ir atiduoti dėl to neišnaudotas individualias kvotas į nacionalinį rezervą;

b) pagal objektyvius kriterijus nustatyti sąlygas, kuriomis gamintojai dvylikos mėnesių laikotarpio pradžioje mainais į išmoką gali gauti individualias kvotas, perskirstytas kompetentingos institucijos arba tos institucijos paskirtos įstaigos, kurių kiti gamintojai atsisakė praėjusio dvylikos mėnesių laikotarpio pabaigoje mainais į vienkartinę ar dalimis per vienerius metus išmokamą kompensaciją, lygią pirmiau minimai išmokai;

[…]“.

(72) Kadangi minėtame 75 straipsnyje tiksliai aprašyti pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonei, kurią vykdė Prancūzija, būdingi mechanizmai ir kadangi jame valstybėms narėms leidžiama nustatyti pagalbos veiklos nutraukimui priemonės taikymo tvarką, Komisija daro išvadą, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė nekliudo bendram rinkos organizavimui ir netrikdo jos tinkamo veikimo.

(73) Vertinant tai, kad pagalba turi būti skirta sektoriaus interesui, šiuo atveju negalima remtis tuo, kad pajėgumai nebuvo viršyti, kaip matyti iš tolesnės 74 konstatuojamosios dalies, be to, pagalba nėra susijusi su sveikatos ar aplinkos apsaugos tikslais. Tačiau tai nėra vieninteliai galimi kriterijai (jų buvimo užtenka siekiant pagrįsti pagalbos interesą, bet tai nereiškia, kad negalima atsižvelgti ir į kitus kriterijus), o nagrinėjamuoju atveju Komisija konstatuoja, kad Prancūzijos institucijų teikiami argumentai ([1]) yra pagrįsti ne tik todėl, kad teikiant pagalbą iš tiesų galima suteikti gamybos galimybių, kurios perskirstomos siekiant pagerinti įmonių konkurencingumą pagal kvotų schemą, bet ir todėl, kad vykdomas mechanizmas atitinka mechanizmą, taikomą pagal atitinkamo bendro rinkos organizavimo priemonę.

(74) Vertindama, ar yra restruktūrizavimo programa, kurioje nustatyti tikslai ir konkretus grafikas, kai sektoriaus pajėgumai yra viršijami, Komisija konstatuoja, kad išvardyti kriterijai yra įvykdyti dėl šių priežasčių:

— galima laikyti, kad sektoriaus pajėgumai yra viršijami: pieno kvotų sistemos, numatytos Reglamente (EB) Nr. 1234/2007 (o prieš tai – Reglamente (EB) Nr. 1788/2003), pagrindinis tikslas yra sumažinti atitinkamo sektoriaus pasiūlos ir paklausos neatitikimą ir dėl to atsirandantį struktūrinį perteklių, taip pasiekiant didesnę rinkos pusiausvyrą (žr. Reglamento (EB) Nr. 1234/2007 36 konstatuojamąją dalį ir Reglamento (EB) Nr. 1788/2003 3 konstatuojamąją dalį),

— pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos teikiamos pagal priemonę, kuria siekiama restruktūrizuoti gamybą, suteikiant galimybę pasitraukti iš sektoriaus to siekiantiems ūkininkams, taip grąžinant produktų, kuriuos jie galėjo pagaminti, kiekius,

— nagrinėjant grafiką, nutarimais, kuriais reglamentuota pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė, buvo numatytas trumpesnis nei šešių mėnesių prašymų pateikimo terminas ir trumpesnis nei vienų metų veiklos nutraukimo terminas (nagrinėjamuoju atveju veiklos nutraukimas atitinka pajėgumų atsisakymą, nes suinteresuotasis asmuo netenka kvotos). Pavyzdžiui, 2009 m. birželio 23 d. nutarimu, kuriuo reglamentuota pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonė 2009–2010 prekybos metais, numatyta, kad paramos paraiškos teikiamos iki 2009 m. rugpjūčio 31 d., o veikla turi būti sustabdyta ne vėliau kaip 2010 m. kovo 31 d.; nutarimuose dėl kitų prekybos metų numatyti tokie patys laikotarpiai, priklausantys nuo nutarimo priėmimo dienos, tačiau visada atitinkantys 2007–2013 m. gairėse nustatytas ribas.

(75) Nagrinėdama įsipareigojimą, kurį būtina prisiimti, Komisija, atsižvelgdama į 36, 37 ir 38 punktus, konstatuoja, kad, siekdamas pagalbos, naudos gavėjas privalo galutinai atsisakyti visos ar dalies savo pieno kvotos. Nors 144 punkto f papunktyje nurodyta, kad įmonė paprastai turėtų visiškai atsisakyti pajėgumų, būtina priminti, kad dalinis gamybos pajėgumų atsisakymas šiuo atveju buvo numatytas kvotų schemoje, kurią reguliavo Reglamentas (EB) Nr. 1234/2007. Šiame kontekste dalinis atsisakymas gali būti laikomas pakankamu naudos gavėjo įsipareigojimu. Be to, kvotų atsisakymas šiuo atveju gali būti prilygintas faktiniam įstaigos uždarymui. Nagrinėjant įsipareigojimus, kuriuos būtina prisiimti, pareiškėjas privalo pateikti sertifikatą, kuriuo patvirtinama, kad jis galutinai nutraukia savo gamybą, ir privalo atsisakyti galimybės teikti naujos kvotos prašymą ateityje. Nutraukus veiklą iš dalies, deklaracijose, kurias kiekvienais metais būtina pateikti supirkėjui, turi būti patvirtinta, kad gamyba buvo faktiškai sumažinta. Todėl įsipareigojimo kriterijus yra įvykdytas.

(76) Nagrinėdama tinkamumo kriterijų, susijusį su veiklos praktika ir gamybos pajėgumų naudojimu per pastaruosius penkerius metus iki jų atsisakymo, Komisija konstatuoja, kad, kaip nurodė Prancūzijos institucijos ([2]), gavėjai privalo faktiškai vykdyti gamybos veiklą, vadinasi, išnaudoti savo kvotą, kad galėtų gauti pagalbą. Nors pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonę reguliuojančiuose nutarimuose ir nėra jokių nuorodų į penkerių metų laikotarpį, nurodytą gairių 144 punkto g papunktyje, tai, kad šio laikotarpio buvo laikomasi, patvirtina pačios pagalbos skaičiavimo tvarka, nes, kaip nurodyta 43 konstatuojamoje dalyje, individualus referencinis kiekis vidutiniškai siekia 20 % kiekių, suteiktų per penkerius prekybos metus iki pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų paraiškos pateikimo, o tai įrodo, kad šiuo laikotarpiu buvo vykdoma gamybos veikla. Todėl Komisija

([1]) Žr. 35 konstatuojamąją dalį.
([2]) Žr. 40 konstatuojamąją dalį.

mano, kad veiklos trukmės kriterijus yra įgyvendintas. Kadangi sektoriams, kuriems taikomi gamybos apribojimai ar kvotos, skirtą pagalbą reikia vertinti atskirai, Komisija pabrėžia, be kita ko, kad reglamentų (EB) Nr. 1788/2003 ir (EB) Nr. 1234/2007 nuostatose niekur nėra minima būtinybė laikytis šio penkerių metų kriterijaus.

(77) Vertinant standartų laikymąsi, Prancūzijos institucijų pateikti paaiškinimai ([1]) pakankamai įrodo, kad šis kriterijus yra įvykdytas.

(78) Dėl galimybės pagalbos neteikti sunkumų patiriančioms įmonėms Komisija konstatuoja, kad 41 konstatuojamojoje dalyje išvardyti kriterijai atitinka sunkumų patiriančios įmonės apibrėžtyje esančius kriterijus, pateiktus 2004 m. Gairių dėl valstybės pagalbos sunkumų patiriančioms ne finansų įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti ([2]), kurios galiojo teikiant nagrinėjamą pagalbą, 10 punkto c papunktyje ir 11 punkte. Todėl Komisija mano, kad pagalbos neteikimo sunkumų patiriančioms įmonėms kriterijus yra įgyvendintas.

(79) Nagrinėdama galimybę schema pasinaudoti visiems sektoriaus veiklos vykdytojams, Komisija konstatuoja, kad vienintelė pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonėje numatyta išimtis yra taikytinus teisės aktus, pvz., susijusius su aplinkosauga ar atitiktimi standartams, pažeidę gamintojai. Kadangi schema pasinaudoti gali visi teisės aktų besilaikantys asmenys, Komisija laiko, kad bendros galimybės naudotis priemone kriterijus yra įvykdytas.

(80) Nagrinėdama reikalavimą pagalbą apriboti iki dydžio, kurį sudaro turto vertės kompensacija ir skatinamosios išmokos, neviršijančios 20 % turto vertės, Komisija padaro išvadą, kad, remiantis 43 konstatuojamojoje dalyje pateiktomis skaitinėmis vertėmis, o ypač tuo, kad viena iš individualių kiekių dedamųjų, siekiančių 20 % šių individualių kiekių, automatiškai neįtraukiama į pagalbos skaičiavimo pagrindą, realios kvotos vertės per didelė kompensacija nebuvo teikiama.

(81) Nagrinėdama reikalavimą sektoriui padengti bent pusę išlaidų, Komisija, vertindama 21 konstatuojamojoje dalyje pateiktą lentelę ir Prancūzijos institucijų pateiktus paaiškinimus ([3]), konstatuoja, kad pagalba didele dalimi yra finansuojama iš TSST sistemos, kuriai lėšas teikia būtent kvotas perkantys gamintojai. Iš TSST gautų sumų ir iš kitų finansavimo šaltinių gautų sumų santykis būtent rodo, kad TSST (t. y. gamintojų) lėšos padengia daugiau nei 50 % pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų. Todėl Komisija daro išvadą, kad kriterijus, kuriuo reikalaujama, kad sektorius padengtų bent pusę išlaidų, yra įvykdytas.

(82) Galiausiai, nagrinėdama draudimą atitinkamame sektoriuje penkerius metus po pajėgumų atsisakymo programos sustabdymo kurti naujus pajėgumus, Komisija konstatuoja, kad šis kriterijus nagrinėjamuoju atveju neaktualus, nes pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijų priemonės tikslas yra ne užtikrinti grynąjį gamybos pajėgumų mažinimą pieno sektoriuje šalies mastu, o restruktūrizuoti gamybą pagal nacionalinę kvotą, kaip numatyta reglamento (EB) Nr. 1234/2007 75 straipsnyje ([4]).

VII. **IŠVADA**

(83) Komisija konstatuoja, kad 16 konstatuojamojoje dalyje nurodytas mokesčio grąžinimas neturi valstybės pagalbos pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį elemento.

(84) Be to, Komisija konstatuoja, kad pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos buvo teikiamos laikantis 2007–2013 m. gairių, todėl jos gali būti laikomos suderinamomis su vidaus rinka pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą net jei jos buvo pradėtos teikti neteisėtai, pažeidus SESV 108 straipsnio 3 dalį.

([1]) Žr. 41 konstatuojamąją dalį.
([2]) OL C 244, 2004 10 1, p. 2. Šių gairių galiojimo trukmė, kuri iš pradžių buvo numatyta iki 2009 m. spalio 9 d., buvo pirmą kartą pratęsta iki 2012 m. spalio 9 d. (Komisijos komunikatas dėl Bendrijos gairių dėl valstybės pagalbos sunkumus patiriančioms įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti pratęsimo (OL C 156, 2009 7 9, p. 3)), po to dar kartą (Komisijos komunikatas dėl 2004 m. spalio 1 d. Bendrijos gairių dėl valstybės pagalbos sunkumus patiriančioms įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti taikymo pratęsimo (OL C 296, 2012 10 2, p. 3)), kol jos buvo pakeistos naujomis taisyklėmis, taikomomis nuo 2014 m. rugpjūčio 1 d. (Komisijos komunikatas – Gairės dėl valstybės pagalbos sunkumų patiriančioms ne finansų įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti (OL C 249, 2014 7 31, p. 1)).
([3]) Žr. 44 konstatuojamąją dalį.
([4]) Žr. „Valstybės pagalba SA.36009 – Prancūzija. Pieno gamybos veiklos nutraukimo pagalba“.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

2005 m. gruodžio 30 d. Įstatymo Nr. 2005–1720 25 straipsniu nustatyto mokesčio Žemės ūkio ir žuvininkystės produktų nacionalinei įstaigai („France AgriMer“) grąžinimas nėra valstybės pagalba pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalį.

2 straipsnis

Pieno gamybos veiklos nutraukimo dotacijos (ACAL), finansuotos nuo 2006–2007 prekybos metų pradžios iki 2011–2012 prekybos metų pabaigos, yra valstybės pagalba pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalį. Ji yra suderinama su vidaus rinka pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 3 dalies c punktą.

3 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Prancūzijos Respublikai.

Priimta Briuselyje 2017 m. rugsėjo 27 d.

Komisijos vardu

Phil HOGAN

Komisijos narys